

VEČNI DAR

Lili Novy

Vse listje se je z drevja že osulo,
vse rože so od slane osmojene,
od rahlih ptic ne slišim več nobene,
življenje se izgublja kot minulo.

Ko tudi nadme zlo je zdaj priplulo,
ko mi pod njim veselje tiho vene,
sem se zatekla med samotne stene,
za dolgo pot si zavezujem culo.

In vanjo spravljam kot popotno hrano
vse mehke misli, dobre vse besede,
vso žlahtno skrb, nekoč mi darovano.

In jaz? Še pomnim žalostne poglede,
pred mano krvavečo bridko rano,
pa sem utéšila kaj malo bede.

Odšli so, ki sem jih tako ljubila,
da zanje srčno kri bila bi dala,
pa sem ob njih z milino varčevala
in pozne dni jim dostikdaj mračila.

Nazaj ne zvabi teh nobena sila,
katerih dom je senčnata obala,
kjer jim je sleherna boleost zaspala
in vsaka želja že se ohladila.

Krepilo pa, ki so mi ga pustili,
varujem za težavna svoja pota,
za čase, ki so se mi zatemnili.

Ne gneča stisk ne vseh nadlog zarota
ne bosta v meni kdaj moči zdrobili,
ki jo vzdržuje večni dar, dobrota.

Dve ljubi senci, dva obraza draga,
oči otroške, usta, še proseča,
vzemita vse in revščina bo sreča
in srečna pojdem zadnjič preko praga.

Krvi in znoja vsaka moja sraga,
srce, svetilka, verno v tmi goreča,
vse to je vajino. Še v sanjah bdeča
naj vem: moj dar je dober in pomaga.

Naj stari kostanj se na vrt osiplje,
naj astre mró, naj grlice molčijo,
naj bleda, mrzla roka bliže tiplje.

Življenje težki prt na toplem krije,
povsod po koreninah sok utriplje,
nabreklo seme sluti luč in klije.